

Til lovforslag nr. L 48. Tillægsbetænkning afgivet af Det Energipolitiske Udvalg den 18. december 2003

Tillægsbetænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om anvendelse af Danmarks undergrund

(Implementering af aftale af 29. september 2003 mellem økonomi- og erhvervsministeren og A.P. Møller – Mærsk A/S om efterforskning og indvinding af kulbrinter i Danmarks undergrund)

[af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen)]

1. Udvalgsarbejdet

Lovforslaget blev fremsat den 5. november 2003 og var til 1. behandling den 12. november 2003. Lovforslaget blev efter 1. behandling henvist til behandling i Det Energipolitiske Udvalg. Udvalget afgav betænkning den 11. december 2003. Lovforslaget var til 2. behandling den 16. december 2003; hvorefter det blev henvist til fornyet behandling i Det Energipolitiske Udvalg.

Møder

Udvalget har, efter at lovforslaget blev henvist til fornyet udvalgsbehandling, behandlet dette i 2 møder.

Sammenhæng med andre lov- og beslutningsforslag

Lovforslaget skal ses i sammenhæng med beslutningsforslag nr. B 7 om indgåelse af aftale af 29. september 2003 mellem økonomi- og erhvervsministeren og bevillingshaverne i henhold til eneretsbevilling af 8. juli 1962 til efterforskning og indvinding af kulbrinter i Danmarks undergrund og med lovforslag nr. L 62 om ændring af kulbrinteskatteloven og lov om ansættelse og opkrævning m.v. af skat ved kulbrinteindvinding. (Ændringer af skattelovgivningen, som er lagt til grund for aftale af 29. september 2003

mellem økonomi- og erhvervsministeren og bevillingshaverne i henhold til eneretsbevilling af 8. juli 1962 til efterforskning og indvinding af kulbrinter i Danmarks undergrund). Dette lovforslag har været behandlet i Skatteudvalget.

Spørgsmål

Udvalget har under den fornyede behandling af lovforslaget stillet 2 spørgsmål til økonomi- og erhvervsministeren til skriftlig besvarelse, som denne har besvaret.

Optræk af bilag fra beslutningsforslag nr. B 7 og lovforslag nr. L 48 og L 62

Der har været ønske om optryk af et spørgsmål til økonomi- og erhvervsministeren og dennes svar herpå samt et notat fra økonomi- og erhvervsministeren. Spørgsmålet, svaret og notatet er på grund af de tre forslags indbyrdes sammenhæng optrykt samlet som bilag til tilføjelsen til betænkning over B 7. Det drejer sig om:

Bilag 2: Notat om kompensationsbestemmelsen i aftalen mellem A. P. Møller – Mærsk og staten om forlængelse af eneretsbevillingen i Nordsøen.

Bilag 3: Et af Det Energipolitiske Udvalgs spørgsmål til økonomi- og erhvervsministeren ad L 48 og dennes svar herpå.

2. Indstillinger og politiske bemærkninger

Indstillinger

Et *flertal* i udvalget (V, S, DF, KF, RV og KD) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* i den affattelse, hvori det foreligger efter 2. behandling.

Et *mindretal* i udvalget (SF og EL) indstiller lovforslaget til *forkastelse*.

Politiske bemærkninger

Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti

Venstres, Dansk Folkepartis og Det Konservative Folkepartis medlemmer af udvalget bemærker, at økonomi- og erhvervsministeren siden indgåelsen af aftale af 29. september 2003 med bevillingshaverne i henhold til eneretsbevilling af 8. juli 1962 til efterforskning og indvinding af kulbrinter i Danmarks undergrund har fremlagt detaljerede oplysninger om aftalen, herunder ikke mindst om økonomien i aftalen.

I forbindelse med udvalgsbehandlingen af beslutningsforslag nr. B 7 og lovforslagene nr. L 48 og L 62 er der indtil videre besvaret mere end 250 spørgsmål fra henholdsvis Det Energipolitiske Udvalg og Skatteudvalget. En stor del af disse spørgsmål har drejet sig om økonomien i aftalen. I lyset af bl.a. vismændenes tidligere bemærkninger om økonomien i Nordsøaftalen har økonomi- og erhvervsministeren fremlagt et samlet notat om samfundsøkonomien i Nordsøaftalen, som også er oversendt til Folketinget. Vismand Jørgen Birk Mortensen har siden udtalt til Ritzau: »Det er en nyttig sammenfatning, som bidrager til et forbedret overblik med henblik på den politiske vurdering,...«.

Herudover har økonomi- og erhvervsministeren oversendt et notat, »Rentabilitetsanalyser af olie- og gasaktiviteterne i den danske del af Nordsøen«, til Folketinget. Økonomi- og erhvervsministeren har ligeledes i »Redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen« præsenteret aftalens hovedelementer samt vurderinger af aftalens økonomiske virkninger. Endelig har økonomi- og erhvervsministeren og skatteministeren i forbindelse med samråd besvaret spørgsmål vedrørende bl.a. økonomien i aftalen.

For så vidt angår de detaljerede, skriftlige besvarelser til udvalgene, har økonomi- og erhvervsministeren bl.a. fremlagt grundoplysning

er om rentabilitet samt forudsætninger vedrørende olieproduktion, gasproduktion, driftsomkostninger, investeringer, inflation, oliepris, gaspris, dollarkurs og diskonteringsrente i hvert år 2004-42, jf. bl.a. økonomi- og erhvervsministerens besvarelse af spørgsmål 15, 42 og 67 fra Det Energipolitiske Udvalg. Disse oplysninger kan benyttes i beregninger af økonomien i aftalen.

Herudover har økonomi- og erhvervsministeren i de mange besvarelser til Det Energipolitiske Udvalg og Skatteudvalget vist detaljerede beregningsresultater for økonomien i aftalen også under alternative forudsætninger. Det er ikke muligt at udlevere fortrolige skatteoplysninger om de enkelte selskaber. Disse oplysninger indgår i det regneark, der er brugt til at beregne de økonomiske konsekvenser af aftalen. Derfor har regnearket ikke kunnet udleveres, men Folketinget har modtaget alle de relevante samlede resultater for staten og DUC.

Det er på den baggrund Venstres, Dansk Folkepartis og Det Konservative Folkepartis vurdering, at den samlede mængde oplysninger og grunddata stillet til rådighed for Folketinget giver et godt grundlag for at vurdere konsekvenserne af aftalen. Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti finder derfor Socialdemokratiets bemærkninger om manglende økonomiske baggrundsoplysninger urimelige.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget vil herudover pointere, at beslutningsforslaget om aftalen af 29. september 2003 mellem økonomi- og erhvervsministeren og A.P. Møller – Mærsk (B 7), undergrundsloven (L 48) og kulbrinteskatteloven (L 62) skal ses i sammenhæng, både med hensyn til det politiske indhold og det merprovenu, som komplekset indebærer.

Dansk Folkeparti lægger i den forbindelse vægt på økonomi- og erhvervsministerens udtalelse om, at »Det ville næppe være muligt gennem en aftale, at opnå en så væsentlig ændring i fordelingen af overskuddet fra aktiviteterne i Nordsøen mellem staten og DUC uden kompensationsbestemmelsen«, jf. B 7 – bilag 148.

Det vil sige, at uden kompensationsbestemmelsen ville der ingen aftale (B 7) være, og dermed intet merprovenu til staten i en uoverskuelig tid fremover, hvilket ville have haft store negative samfundsøkonomiske konsekvenser til følge.

Det skal derfor stå helt klart, at Dansk Folkeparti finder, at en politisk tilslutning til beslut-

ningsforslag nr. B 7 er en forudsætning for at tage et ansvar for og få indflydelse på de aktiviteter, der fremover skal være i Nordsøen på olie- og gasområdet.

Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti

Socialdemokratiets og Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget bemærker, at udvalgsarbejdet mellem 2. og 3. behandling af lovforslag nr. L 48 og L 62 ikke har ændret, men bestyret de to partiers beslutning om at sige nej til Nordsøaftalen: Det vil sige, at Socialdemokratiet stemmer nej til B 7, men ja til L 48 og L 62, og at Socialistisk Folkeparti stemmer nej til både B 7, L 48 og L 62.

Økonomi- og erhvervsministeren har afleveret en redegørelse om den særlige kompensationsbestemmelse i den forlængede koncessionsbevilling. Til den redegørelse har Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti følgende kommentarer:

Regeringens notat af 17. december 2003 om kompensationsbestemmelsen efterlader på flere områder læseren med et uklart billede af aftalens konsekvenser i forhold til det, der er afdækket gennem de mange besvarelser i udvalgene.

Det fremgår ikke på nogen måde, at aftalen er så ekstraordinær, at der ikke kan findes noget fortilfælde i noget andet vestligt land, hvilket ellers klart fremgik af eksperthøringen i Folketinget den 9. december 2003.

Det fremgår ikke, at Folketinget gennem ændringer i gældende skatteregler kunne opnå tilsvarende samfundsmæssige gevinster frem til 2012 uden en kompensationsaftale. Regeringen har under udvalgsbehandlingen bekræftet, at vore olieproducerende nabolande – Norge, England og Holland – flere gange har ændret deres skatteregler med virkning for eksisterende koncessionshavere. På den baggrund forekommer regeringens påstand om, at: »Det næppe ville være muligt gennem en aftale at opnå en så væsentlig ændring i fordeling af overskuddet fra aktiviteterne i Nordsøen mellem staten og DUC uden kompensationsbestemmelsen« at være en forkert påstand. Regeringen havde et massivt flertal bag sig i Folketinget til at sikre det danske samfund sin rimelige andel af værdierne fra Danmarks undergrund – et flertal, som også var indstillet på at gennemføre skatteændringer med

omgående virkning, såfremt det ikke var muligt at opnå et tilfredsstillende forhandlingsresultat.

Bestemmelsen om, at DUC skattemæssigt skal »behandles som gennemsnittet af erhvervslivet«, indebærer, at det er højst usikkert, om det danske samfund vil opnå at få sin forudsatte del af værdierne i den danske undergrund. DUC er ikke en gennemsnitlig virksomhed, men den »entreprenør«, som har fået koncession på at indvinde de værdier, som findes i dele af den danske undergrund. Regeringens egne forudsætninger er eksempelvis, at DUC vil opnå en nettogevinst på 59 mia. kr. efter omkostninger og skat frem til 2012 ved at forestå denne indvinning for det danske samfund. Det forekommer ikke rimeligt, hvis denne nettogevinst yderligere skal øges, såfremt Danmark bliver »tvunget« til at sænke den generelle selskabsbeskatning.

Det fremgår ikke på nogen tydelig måde af notatet, at selv lukning af huller eller opretning af utilsigtede virkninger af kulbrintebeskatningen kan medføre krav om kompensation, som det klart fremgik af et åbent samråd med skatteministeren under udvalgsbehandlingen. Notatet efterlader et direkte misvisende billede af de ekspertudtalelser, der fremkom under Folketingets høring den 9. december 2003. Alle de indbudte skatteeksperter udtrykte – endog meget klart – at ingen kunne forudse udviklingen på skatteområdet de næsten 40 år ud i fremtiden, og advarede direkte imod en bestemmelse, som bandt Folketinget på den måde, som kompensationsbestemmelsen vil gøre i de kommende mange år.

Notatet er direkte misvisende, når man sammenligner kompensationsbestemmelsen med »tilbageføring af CO₂-afgiften og pesticidafgiften til erhvervslivet«. Disse afgifter tilbageføres ikke til de konkrete virksomheder, som har betalt afgiften. Der er heller ikke tale om juridiske bindinger på kommende Folketing i forhold til at ændre på afgifterne eller den generelle tilbageføring til erhvervslivet.

Det er direkte forkert, når det fremgår af notatet, »...at det blev aftalt under den tidligere regering, at off-shore sektoren specifikt er undtaget fra CO₂-afgift«. Der eksisterer ikke nogen former for aftalemæssige eller juridiske bindinger for CO₂-afgiften i forhold til koncessionshavere i Nordsøen.

Det er misvisende, når man i notatet indikerer, at der kun kan blive tale om kompensation, så-

Tillægsbet. o. lovf. vedr. anvendelse af Danmarks undergrund

fremt »marginalskatten bliver større end 73 pct.«. Kompensationsbestemmelsen, som den er afdækket under udvalgsbehandlingen, vil i en række situationer kunne medføre krav om kompensation, selv om formålet alene er at fastholde den forudsatte marginalbeskatning på 73 pct.

Det fremgår derimod ret tydeligt af notatet, at de juridisk/tekniske muligheder for at foretage ændringer uden at blive mødt med krav om kompensation er næsten ikkeeksisterende. Aftalen indeholder ingen genforhandlingsklausul, men alene muligheden for at spørgsmål og problemer kan »gøres til genstand for forhandlinger mellem parterne«. Kompensationsbestemmelsen indebærer, at staten vil være den svage part i sådanne forhandlinger, da DUC hver gang kan svare med kravet om, at staten skal betale kompensation.

Endelig er det meget betænkeligt, at det ikke under udvalgsbehandlingen har været muligt at få nogen form for billede af, hvilke konsekvenser aftalen vil få for øvrige koncessionshavere, hvis de vælger at benytte muligheden for en lignende løsning. Herunder har det især været umuligt at få et billede af, hvordan kompensationsaftalen vil virke for øvrige koncessionshavere. Det er på denne baggrund ekstra betænkeligt, at forhandlinger med den ene store koncessionshaver skal danne grundlag for alle øvrige, som ikke har haft lejlighed til egne forhandlinger. Helt uacceptabelt bliver det, når regeringen under udvalgsbehandlingen har meddelt, at de eksisterende skatteregler for øvrige koncessionshavere er gennemhullede og åbne for skattetænkning. Derfor vil et flertal blive nødsaget til at ændre disse regler, såfremt ikke alle frivilligt vælger at tilslutte sig det nye regelsæt for kulbrintebeskatning.

Det Radikale Venstre og Kristendemokraterne

Det Radikale Venstres og Kristendemokraternes medlemmer af udvalget bemærker, at der med regeringens redegørelse om Nordsøaftalen, de 250 spørgsmål fra Det Energipolitiske Udvalg og Skatteudvalget, den offentlige høring, de to opfølgende notater om henholdsvis samfundsøkonomien og kompensationsbestemmelsen i Nordsøaftalen samt diverse samråd og debatter i Folketinget er opnået en god platform for den endelige politiske stillingtagen om Nordsøaftalen.

Det tilgængelige materiale og den medfølgende debat har bekræftet Det Radikale Venstre og Kristendemokraterne i, at der er tale om en god aftale, der sikrer en stabil indvinding af ressourcerne i den danske del af Nordsøen, og som giver staten en betydeligt større og mere robust del af overskuddet. Partierne hæfter sig særligt ved, at det under debatten er blevet bekræftet, at staten med kompensationsaftalen ikke har fraskrevet sig sin ret til generel beskatning, og at staten har flere muligheder for at åbne for en genforhandling af aftalen, hvis forudsætningerne for aftalen skulle ændre sig væsentligt. På denne baggrund kan Det Radikale Venstre og Kristendemokraterne fortsat støtte den indgåede aftale og de medfølgende love.

Enhedslisten

Enhedslistens medlem af udvalget må konstatere, at det efter en gennemgang af de sidste besvarelser og af notatet om kompensationsbestemmelsen i regeringens aftale med A.P. Møller – Mærsk forsats er uforsvarligt at sige ja til aftalen og de dertil hørende lovændringer. Det er ikke blevet tydeligere, hvad rækkevidden af den såkaldte kompensationsbestemmelse er, og dermed er det heller ikke tydeligt, hvad rækkevidden af aftalen er. Ikke mindst er det uklart, hvordan det nuværende eller et fremtidigt Folketings muligheder for at beskatte DUC vil være – selv i situationer, hvor et generelt skatteinstrument anvendes for at kompensere for nedsat selskabskat.

Det forhold, at økonomi- og erhvervsministeren og skatteministeren i svar på henholdsvis spm. 8 til L 48 og spm. 111 til L 62 har oplyst, at A.P. Møller – Mærsk ikke har været konsulteret omkring svar på spørgsmål vedrørende aftalen, sætter aftalen i et perspektiv, hvor man må forudse en mængde voldgiftsager om fortolkninger af en lang række elementer i aftalen, hvilket Enhedslisten finder meget uheldigt.

Nogle forhold er dog blevet afsløret. Skulle man komme i den situation i 2008, at olieprisen blev fordoblet, da ville man ifølge redegørelsen om kompensationsbestemmelsen med en kulbrinteskate på 90 pct. kunne opnå 10 mia. kr. mere for hele forløbet plus selvfølgelig den af den almindelige beskatning følgende ekstra indtægt – der mangler bare at stå, at DUC i samme

periode vil få et merprovenu på omkring 80 mia. kr.

Regeringen vil så gerne vise, at den har lavet en god aftale med A.P. Møller – Mærsk og DUC. Men det er tydeligvis ikke så nemt at vise, når der skal svares på spørgsmål om aftalens konsekvenser: Forudsætninger for beregninger gemmes væk med henvisning til forretningshemmeligheder, regeringen bruger modstridende argumenter, som de nu bedst passer til de enkelte spørgsmål, og nøgletal i beregningerne ændres, hvis det findes det nødvendigt.

I det følgende vil vi gennemgå åbenlyse manipulationer, som vi finder, regeringen har anvendt.

Stigende fortjeneste til A.P. Møller – Mærsk og DUC trylles om til et fald – 1

Regeringen siger meget åbenhjertigt, at A.P. Møller – Mærsk og DUC har tjent for meget og betalt for lidt i skat til samfundet. Derfor skal beskattningen strammes.

Økonomi- og erhvervsministeren skrev således i sin Redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen, side 5: »I dag har man langt højere kendskab til ressourcerne i den danske del af Nordsøen, end da eneretsbevillingen blev tildelt i 1962, hvilket taler for en lavere risikopræmie til de involverede selskaber i fremtiden.«

Risikopræmien er den del af fortjenesten, der ligger ud over den, man risikofrit kan opnå ved f.eks. at investere i en statsobligation, altså en betaling for den risiko, selskabet løber ved at gennemføre en given investering. Det er klart, at jo mindre risiko, der er ved en investering, jo mindre krav til den forventede risikopræmie vil en virksomhed stille, og jo mindre risikopræmie skal samfundet naturligvis acceptere at betale for at få olien pumpet op.

Dette er klart selv for regeringen, men problemet er, at regeringens egne beregninger viser, at ikke alene har A.P. Møller – Mærsk og DUC de sidste 40 år fået en risikopræmie, der er næsten dobbelt så høj som olieindustrien generelt. Regeringens aftale med A.P. Møller – Mærsk og DUC medfører, at deres risikopræmie vil stige de næste 40 år – helt i modstrid med det, regeringen selv siger, er rimeligt:

Risikopræmie i

– Olieindustrien som gennemsnit:	3 pct.
– A.P. Møller – Mærsk og DUC i perioden 1962 til 2003	5 pct.
– A.P. Møller – Mærsk og DUC i perioden 2003 til 2042	7 pct.

Derfor har regeringen nu fremlagt et manipuleret regnestykke, jf. B 7 – svar på spm. 106. Man laver simpelt hen en ny beregning, hvor man tager de år ud (1962 til 1981), hvor forrentningen og risikopræmien har været mindst. Så kan man selvfølgelig nemt få et højere tal – i dette tilfælde 8 pct. for perioden 1983 til 2003 – og derefter sige, at der sker et fald til 7 pct. i perioden 2004 til 2042.

Det er ren manipulation og useriøst, men trods dette er regeringens egne beregninger afslørende. Med aftalen accepterer regeringen, at A.P. Møller – Mærsk og DUC får en risikopræmie på 7 pct. mod oliebranchens gennemsnit på 3 pct., selv om risikoen i realiteten er nul. Olien er fundet og omkostningerne ved at hente den op er kendt – i hvert fald af A.P. Møller – Mærsk og DUC, der har en langt større viden om olieforekomsterne end myndighederne. Også i den forbindelse er det en katastrofe, at staten ikke deltager i koncessionen, som den gør det i alle andre koncessioner, og først kommer til at gøre det fra 2012. Derfor ved den danske stat væsentligt mindre om undergrunden sammenlignet med A.P. Møller – Mærsk, Shell og Texaco.

Stigende fortjeneste trylles om til et fald – 2

Regeringen prøver at vise, at der er indgået en aftale, der er byrdefuld for A.P. Møller – Mærsk og DUC, og som kan forsvare, at staten accepterer at binde Folketing og regeringer i 39 år: »Uden sikkerhed i form af en kompensationsaftale ville DUC ikke have påtaget sig så byrdefulde vilkår, som aftalen om forlængelse af eneretsbevillingen indebærer«, jf. L 62 – svar på spm. 42.

Problemet for regeringen er bare, at aftalen ikke er byrdefuld, tværtimod. A.P. Møller – Mærsk og DUC har udsigt til en merfortjeneste på mange mia. kr. og en forrentning, der er højere end forrentningen fra 1962 til 2003.

DUC forventes at have en bogført værdi ultimo 2003 på 30 mia. kr. Tages dette som ud-

gangspunkt, viser regeringens beregninger følgende resultat, jf. L 62 – svar på spm. 54:

- Gennemsnitlig årlig forrentning (real) fra 1962 til 2003: 10,4 pct.
- Gennemsnitlig årlig forrentning (real) fra 2004 til 2042: 26,1 pct. (i det såkaldte middelscenarium).

Der er altså tale om langt mere end en fordobling af forrentningen.

Et så stor stigning i A.P. Møller – Mærsk og DUC's forrentning turde regeringen naturligvis ikke offentliggøre. Derfor skriver man simpelt hen, at DUC's værdi ultimo 2003 er på 60 mia. kr. – altså det dobbelte af, hvad DUC selv bogfører – og efter den manøvre kan man fremvise en beregnet realforrentning på ca. 10 pct., hvilket er en anelse under de 11 pct., der med samme forudsætning (en værdi på 60 mia. kr.) er opnået for perioden 1962 til 2003. Det er en rendyrket manipulation.

Og uanset om man tager udgangspunkt i en værdi på 30 eller på 60 mia. kr., er stort set hele beløbet betalt af indtjeningen fra 1962 til 2003, lige som alle nødvendige investeringer og driftsomkostninger fra 2004 til 2042 er betalt i de regnestykker, der præsenteres. Den reelle forrentning er således langt over de nævnte 26 pct.

En fortjeneste på op til 170 mia. kr. bliver til 12 mia. kr.

På spørgsmål 1 til B 7 om det samlede overskud, hvis olieproduktionen kommer op på det såkaldte høje scenarium, og med en oliepris, der tager udgangspunkt i det dagsaktuelle niveau, svarer regeringen, at det samlede provenu for perioden 2004 til 2042 vil udgøre ca. 490 mia. kr. (2003-kr.), hvoraf staten vil modtage ca. 320 mia. kr. Der vil således være ca. 170 mia. kr. til DUC efter skat, efter at alle udgifter til investeringer og drift er betalt.

Et sådant tal har regeringen ikke lyst til at oplyse. Da Folketinget spørger om, hvilken værdi forlængelsen af koncessionen forventes af at have for DUC, fremkommer man med det beskedne svar: 12 mia. kr., jf. B 7 – svar på spm. 21. Her er der regnet med en lavere oliepris, en lavere olieproduktion, og der er sket en såkaldt omregning til nutidsværdi, hvor der ikke alene er modregnet for inflation, men også for den for-

rentning, der kunne være opnået ved at placere pengene i f.eks. statsobligationer. Omregningen til nutidsværdi giver et langt lavere tal, end når der regnes i faste priser.

Alle regeringens sammenligninger bygger på et falsk grundlag – 1

Fundamentet i alle regeringens beregninger er en sammenligning mellem skatteindtægter med eller uden en aftale – hvor der »uden aftale« er regnet med helt uændrede skatteregler, altså ingen stramning af kulbrinteskatten. Netop denne antagelse får regeringens sammenligninger mellem aftalen og de gældende regler til at vippe til fordel for aftalen, men den er helt hen i vejret.

I sin argumentation for aftalen kritiserer regeringen den eksisterende kulbrinteskate. Derfor skal den naturligvis ændres under alle omstændigheder, aftale eller ej.

Det kan allerede ske nu, fordi staten generelt står frit til at ændre skatteregler eller indføre nye, og regeringen har en forpligtelse til at ændre en skat, som den har konstateret ikke virker efter hensigten.

Og det er – ikke mindst efter regeringens egen kritik af kulbrinteskatten – helt utænkeligt, at et udbud af retten til at efterforske og indvinde olie efter 2012 ikke vil ske på ændrede vilkår.

Derfor er det direkte vildledende at lave alle sammenligninger mellem aftalen og en alternativ situation ud fra den forudsætning, at der ikke vil ske en ændring af de gældende regler.

Alle regeringens sammenligninger bygger på et falsk grundlag – 2

Fundamentet i alle regeringens beregninger er en sammenligning mellem produktionen af olie med eller uden en aftale. Får A.P. Møller – Mærsk og DUC lov til at fortsætte, vil produktionen blive større, end hvis der sker et skifte af operatør, er argumentationen.

Med denne antagelse ses der bort fra 3 vigtige forhold:

- 1) Med den gældende undergrundslov har staten instrumenter til at regulere produktionen på en måde, så spild af råstoffer undgås, og staten kan regulere indvindingen, hvis der er tungtvejende samfundsmæssige hensyn, der gør det nødvendigt. Derfor kan staten sikre en optimal produktion også ved et operatør-

skifte, især hvis valget af en anden operatør sker i rimelig tid før 2012.

- 2) Da det både før 2012 og efter 2012 af regeringen antages, at der vil være en højere produktion, hvis der sikres en ordentlig planlægning, vil der være gode økonomiske incitamenter til en sådan planlægning, uanset om den foregår i en situation, hvor den samme operatør fortsætter, eller det skal ske i et samarbejde mellem den nuværende og en ny operatør. Staten kan – jf. punkt 1 – presse på for at sikre et sådant samarbejde.
- 3) Endelig kan det forventes, at A.P. Møller – Mærsk og DUC på grund af deres forhåndskendskab vil stå stærkt til at vinde et eventuelt udbud. I den situation vil der heller ikke ske et produktionstab, særligt ikke hvis udbuddet gennemføres i god tid.

Der er således ingen grund til at tillægge spørgsmålet om et eventuelt operatørskifte så afgørende en betydning, som der gøres i regeringens argumentation for en aftale.

Man bruger argumenterne, som man vil

Kulbrinteskatten virker ikke, siger regeringen med god ret. Ifølge regeringen kommer der ikke penge ind fra kulbrinteskatten, fordi olieselskaberne uden en aftale kan investere sig ud af denne skat.

Samtidig siger regeringen, at uden en aftale vil investeringerne og produktionen af olie falde.

Det er indlysende, at begge udsagn ikke kan opfyldes på samme tid.

Investorerer selskaberne for at få kulbrinteskatten til at falde, vil produktionen stige, fordi en investering, der giver et afkast i form af større olieproduktion, naturligvis vil være mere fordelagtig end investeringer, der ikke medfører en større produktion.

Og produktionen vil vokse til mere, end det er forudsagt af regeringen, fordi den forventede produktion bygger på »almindelige« investeringer og ikke ekstrainvesteringer med henblik på at eliminere en kulbrinteskat.

Et forsøg på at investere sig ud af kulbrinteskatten vil derfor øge produktionen og dermed øge det overskud, der skal betales kulbrinteskat af. Men denne klare sammenhæng har regeringen ikke medtaget i beregningerne af aftalens konsekvenser.

Tjóðveldisflokkurin, Inuit Ataqatigiit og Siunut var på tidspunktet for tillægsbetænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i tillægsbetænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i tillægsbetænkningen.

Kim Andersen (V) Ulrik Kragh (V) Lars Christian Lilleholt (V) Helga Moos (V)

Bodil Kornbek (KD) Aase D. Madsen (DF) fmd. Uno Larsson (DF) Helle Sjelle (KF)

Lars Barfoed (KF) Arne Toft (S) Erik Mortensen (S) Jan Trøjborg (S) Svend Auken (S)

Torben Hansen (S) Anne Grete Holmsgaard (SF) nfmnd. Martin Lidegaard (RV)

Keld Albrechtsen (EL)

Tjóðveldisflokkurin, Inuit Ataqatigiit og Siunut havde ikke medlemmer i udvalget.

Folketingets sammensætning

Venstre, Danmarks Liberale Parti (V)	55*	Enhedslisten (EL)	4
Socialdemokratiet (S)	52	Kristendemokraterne (KD)	4
Dansk Folkeparti (DF)	22	Tjóðveldisflokkurin (TF)	1
Det Konservative Folkeparti (KF)	16	Inuit Ataqatigiit (IA)	1
Socialistisk Folkeparti (SF)	12	Siumut (SIU)	1
Det Radikale Venstre (RV)	9	Uden for folketingsgrupperne (UFG)	2

---

* Heraf 1 medlem valgt på Færøerne

Oversigt over bilag vedrørende L 48 omdelt efter afgivelse af betænkning

Bilagsnr.	Titel
14	Betænkning afgivet den 11/12-03
15	Spm. 8, om ministerens svar vedrørende olieaftalen er afstemt med koncessionshaveren A.P. Møller – Mærsk, til økonomi- og erhvervsministeren Spm. 9 om, under hvilken form partiet Venstre blev informeret under forhandlingerne om olieaftalen med A.P. Møller – Mærsk, til økonomi- og erhvervsministeren
16	1. udkast til tillægsetbetænkning
17	Svar på spm. 8, om ministerens svar vedrørende olieaftalen er afstemt med koncessionshaveren A.P. Møller – Mærsk, fra økonomi- og erhvervsministeren Svar på spm. 9 om, under hvilken form partiet Venstre blev informeret under forhandlingerne om olieaftalen med A.P. Møller – Mærsk, fra økonomi- og erhvervsministeren